

Blog 128: Alleenzaamheid

Vele dromen passeren ons 's-nachts en overdags. Dromen over het later, al is dat misschien morgen. Dromen van ons over ons, over mij, ik, de monsters. Dromen die we zelf sturen, maar soms met een vleugje realistische angst.

Waar de monsters dromen over pony's met regenboogkak, hondjes, poesjes, gouden eieren en krokodillen die je hoofd eraf bijten omdat je het liedje verkeerd zingt, dromen wij papa's en mama's over hoe het later zal zijn, wanneer de monsters eindelijk uit huis zijn met hun eigen leven. Dromen over de shit die we eindelijk terug kunnen doen. Zoals lichten overal aanlaten, niet doortrekken, niets lusten, op je voeten staan, heel hard praten, nooit moe zijn, overal om janken, niets willen doen. Dromen over hoe fijn het is om je kids te missen terwijl je op een waterscooter voor de kust van de Malediven aan het rond varen bent. Maar soms, zeker wanneer de dagen wat eerder donker zijn, hebben we een kudde nachtpaarden. Want wat nou als ze straks alleenzaam zijn?

Er is een verschil tussen alleen zijn en eenzaamheid. Alleen zijn is een keuze die je maakt. Zoals wanneer ik met de Dranketiers een weekendje weg ga, of zoals wanneer Miranda een date heeft met m'n zusje. Alleen een boodschapje doen. Je kiest ervoor. Eenzaamheid overkomt je. Je kunt er wellicht iets aan doen, maar dat is de keuze die je al maakt bij alleen zijn. Het slaat om wanneer je niet meer terug kunt komen op je keuze en steeds minder mensen denken aan je. Net zo lang tot je uren naar buiten tuurt, zoekende naar geluk. Geluk wat zo klein kan zijn als twee kopjes koffie en je drinkt ze niet allebei. Eenzaamheid is het ergste wat je kan overkomen. Het is mijn grootste angst wat m'n monsters later kan overkomen. Ik heb niet het eeuwige leven, gelukkig voor sommigen. Maar wat nou als straks één van de monsters vroegtijdig zijn of haar partner verliest. Vrienden uit het oog raken, broers en zussen vervreemden, boodschappen alleen bezorgd worden, niemand meer wacht op hem/haar en hij/zij niemand meer heeft om op te wachten.

Starend naar buiten, denkend aan de goede tijden aan de lange keukentafel met z'n 16-en, verdrietig om verlies, angst voor nieuw en balend over het nu. Wie is er dan? Hobby's in de vergetelheid geraakt en alleen de folders vernieuwen je week. Dat is waar de alleenzaamheid binnen slaat als een bom. Geer en Goor leven dan

ook niet meer en ik zie niet wie die taak op zich neemt. De donkere dagen zijn donkerder en de tijd alleen is eenzaam en lang. Hopeloos. Gedachteloos, terwijl je hersenen wel werken. Werken op de verkeerde manier. Ze denken niet meer aan de knoop in je maag, maar aan de knoop om je nek en dat klinkt hard, maar is wel waar.

Ik hoop dat mijn kids niet alleenzaam worden. Liever ik dan zij. Toch kunnen we nu nog wat doen, het goede voorbeeld geven. Laten zien dat iedereen even belangrijk en onbelangrijk is. Lekker vaag, maar als je jezelf wat onbelangrijker maakt om iemand wel belangrijk te maken, ben je het allebei. Zo geven wij een signaal af naar de soms zo kansloze hangjeugd in de portieken. Tijd te veel en toch vervelen(d). In plaats van te hangen in de galerij, leer ze aan te bellen zonder wegrennen. Maak een praatje. Zo zie je direct dat eenzaamheid weer alleen wordt en alleen samen. Samen alleen.

Net zo lang tot alleenzaamheid veranderd is in samenheid.

Ik heb een droom.